Gică Manole, portretul lui Nicușor Dan: “El este cel mai reprezentativ din națiunea noastră de oi, de valeți, de majordomi!”

„Nicușor este cel mai bun președinte pe care l-a avut vreodată România. De ce? Pentru că este singurul care nu se preface. Nu mimează puterea. Nu se umflă în pene ca un curcan geopolitic. Și nu se bate cu pumnii în pieptul gol al unei suveranități inexistente. Nu. El își acceptă condiția. Și o îndeplinește cu grație. Cu o demnitate a slugărniciei pe care trebuie să o admiri.

Președintele a înțeles ceea ce tu refuzi să accepți. Că România nu este o națiune de lupi. Ci o națiune de oi, de valeți. De majordomi. De ospătari care zâmbesc frumos în timp ce le umplu paharele stăpânilor. Și el este cel mai bun dintre noi. Este majordomul perfect. Este șeful de sală al acestui restaurant falimentar. Un bonsai de președinte. Mic, decorativ și perfect inofensiv.

Data viitoare când îl vezi pe Nicușor la televizor, nu-l mai înjura. Admiră-l. Studiază-l. Imită-l. El este tot ce am putut noi produce mai bun. Este esența noastră distilată. Un bibelou umed și politicos așezat pe noptiera Europei. Un președinte ca un câine. Un bichon. Mic, alb și perfect conștient că singura lui funcție e să fie drăguț și să nu se cace pe covor.

Nicușor este cel mai autentic român. El a înțeles, la nivel instinctiv, ceea ce marii noștri voievozi doar bănuiau. Că destinul nostru nu este să stăm în capul mesei. Ci sub masă. Așteptând să pice firimiturile. Și el face asta cu grație. Cu o perfecțiune care ar trebui să ne umple de mândrie.

Nicușor nu merge. Plutește la doi centimetri deasupra podelei, pentru a nu deranja parchetul geopolitic. Nu respiră. Filtrează aerul ca nu cumva să consume oxigenul destinat stăpânilor. Nu are

opinii. Are un zâmbet vag. O Mona Lisa românească după o doză zdravănă de xanax. Zâmbetul care spune. Da, desigur, cum doriți Dumneavoastră.”